

Előszó

Arccal a homokban fekszik.
Még sokáig nem merjük elhinni, hogy
ez mai a part.
Nem tudjuk, hányan kerültek ki,
és hányan veszték oda
Vonásunk még őrzik valami iszonyt
nem emberi erőből való félelem jelét,
friss aszfalt
a menekülő állatok nyomát.
Azaz az élt lények,
a felhők mint a parta közel
szagotott kenyér
bűnös szabálytalan darabjai.
A sziklák sillograk, szépen a nyaltól a fogak,
medaraz próbálják kiköltetni a köveket,
minden élni akar,
mi pedig nem síratjuk többé azokat,
akik most valami távoli, sziklás partra live
a vízbe dobálják fleszessé vált dráikát,
mert megismerjük azt a rövid ideig tartó,
egyáltalán nem bántó tanáskalandságot,
amit a füzre kiérő lények
minket valami mely vízből kilépve
nem találva a parton a ruháit,
keresi még néhány pillanatig a testét,
aztán szabadni kezd abba az irányba,
amire sejti az otthonát,
és futás közben újra kevésbé
talakargatja magát.

2016.02.25.

János

A hit fokozatai

Nem tudok beszélni az eikésről.
Képzetelek el egy saját partszakaszt,
lefelé fordított poharakat, tengerre néző
ablakot.

Mindennap kijön a vízből valaki, akita vilaj
bizonyos pontján láttak nyhalat,
itt meg csak fél lábra áll, oldalra billenti a fejét,
hagyja, hogy kifolyjon felülől, testirépből a víz
de nem nevezik feltámadásnak a szemmorgást,
a vesék összehúzódását, a bunduló keringést!

Ki tudja, téged a világnak mely pontján foglak megtalálni.
Ott leszek-e akkor, amikor kilépsz a vízből.
És nem fogsz-e harapni, hogy nem szólítalak a nevemre,
karam károm, hogy sítály, bíuj, ki fánaly, nyekess,
mészold a test kívánságait, azt, hogy újra élst.
ostán elid állok, is fellirálom, amit idáig hoztam,
is amikor a súly a felsőbbre a károm.

Napsz óta nem mozdulok innen.
Nézem a kikötőt, a hajók úgy riyanak, mint
süllyedő, emelkedő mellkasodon az ajándékba kapott medál.
A parti emberek egy darabig cselekedőve néztek,
most már furcsán nézgetnek, nem értik
miért nem győzők közt a tenger népek legendája,
miért akarok hinni benne, miért állatom magam,
miféle hási kedvelésként névelgetnek egy olyan állatot,
amit mások csak a kísértet tartanak.

2016. 02 25.



flatai a'kell's

Kettes sorban ekesnek a faluba
az emberek,
mintha mindenk' tartozna valatiles.
Nyomot hagyott rajtuk a hosszú út,
egy kisgyerek színd' olyan az aruk,
mint egy vajas felével a földre esett
kenyér,
amibe beleragadt a sok piszok.
Már a'ni is néhány búrak,
harmonikaszerű összejövednek,
és tárgyak sült' elnyomott
sikek,
a féltelen lassan besiváreg közük,
v's a libet kapod hajóba,
lelölnek a supasz földre,
a haddat, az éjre köpött, fehér
meggyaszt résik.
Hamarosan elalszanak, és akkor végre
elmulik az évszék.

2016.02.25.

Jú

Azonosság

A befogadó-állomáson a különböző
országokból érkezők
egyfelől próbálták viszítani
egymást.
Később nyugodtak,
hogy nem kell szétrúg a másikat,
de ha felszednek a földről kit közele
esőre napfény közt,
és ha később távol kerülnek egymástól,
és nem is jut majd eszébe a másik neve,
tudni fogják, hogy van valahol
valakinek egy ugyanilyen köve,
amivel, bárhogyan is lát,
nem zúzott össze semmit, nem dobott be ablakot,
nem beszélt hozzá, nem pólyálta be,
nem rajzolt rá filccel rajzat és semmit,
nem tört be vele az ajtóra van
ordibáló szöke fejeket,
csak hordja napirány, ahogy a többiek is
hordják.

és napról napra egyre kevésbé lesz
szégyen.

2016.02.25.

